

„Дон Карлос“ – игрите на съдбата

Донка Йотова

На 19 октомври 2017 г. се състоя премиерата на операта „Дон Карлос“ от Джузепе Верди, постановка на Държавна опера – Стара Загора, с която бе открит новият творчески сезон. Малко са театрите в света, които посягат на една версия на това заглавие – за нея се изисква творчески потенциал, както и възможности тя да може да бъде изпълнена с нова визия и с нова режисура, споделя Огнян Драганов, директор на операта. И най-важното – с един състав от оперни певци, които са на световно ниво. Както стана ясно и от самата премиера, става въпрос за постановка на огромно по мащаби заглавие, с тежки и сложни солистични партии.

Както показва визията на спектакъла, а и погледнато в дълбочина, сюжетът е „романизиран“ с неочакваните похвати, правила и закони на литературния жанр в едно оперно представление. В своята режисьорска позиция Славчо Николов акцентира на невъзможната любов, мечти и надежди в един „жесток свят, където всеки е наблюдаван, манипулиран и контролиран, няма как да се позволи на двама влюбени да бъдат свободни в избора си. Властта е зависимост. Подава се нещо за малко, дава се мимолетна възможност да се почувства щастието, след което се отнема“.

Историята се „разказва“ и това по свой начин увлича зрителя. Всичко е зримо, поднесено ясно и конкретно, разкривайки съдбовната драма на героите. Дълбокият драматизъм, който просмуква цялата сюжетна тъкан на творбата, тласка и композитора към по-дълбинните, по-абстрактните вълни на музиката, в които мелодичните части се помнят не само от меломаните. Те са познати и на широката публика.

Оркестърът под диригентството на маестро Ивайло Кринчев влиза в творбата с решимостта да впише своите музикални картини в общия изглед – във видимото на сцената, както и в света на човешката душа с бликащата експресия на музикалната магия. Публиката усети силата на душевните превъплъщения в изпълнението на оркестъра и не спести своите аплодисменти и за тази същинска част от спектакъла.

Особена е ролята на сценографията – творческо дело на Тодор Демеров. Сценографът използва изцяло голямата сцена на операта. Тук няма подробности, които да напомнят картини и декори от същинските пространства, в които се разиграва действието. Авторът сполучливо насочва своята концепция за сценичните картини и не търси човешки обиталища –

дворци, ритуални зали, уличен екстериор. Художникът търси тяхната символна страна. Огромни черни кръстове, прожектирани в дъното в колосални размери, носят внушението за времето на инквизицията, чиито жертви са и персонажи от операта. В следващ момент тези кръстове са срутени, което има друг символичен смисъл. Светлините на сцената най-често са в кобалтово синьо или имитират горящи огънове. Играта с подобни светлини поддържа сценичния ефект и внушава иреалната същност на всичко онова, което преживяват, изстрадват душевно героите.

Художникът на костюмите Цветанка Петкова-Стойнова и този път прави от костюма другото лице на персонажите. Тя не само съблюдава стила на епохата, но намира и онази релефна декоративност на дрехата, която допълва цялостния естетски характер на сцената.

Певческият състав в главните роли, както и в хора под диригентството на Младен Станев, в първата премиера на „Дон Карлос“ защитиха по достойнство спектакъла. Особено впечатление и възторг в публиката остави Иван Момиров в ролята на Дон Карлос, инфант на Испания. Артист с изключително изявен глас впечатли с таланта си залата.

Мирослава Йорданова в ролята на Принцеса Еболи беше на върха на своята гласова и артистична игра. Неслучайно Огнян Драганов нарече солистите състав от оперни певци, които са на световно ниво. Елизабет – един сложен певчески и артистичен образ, бе поверен на младата Велина Божилова, старозагорка, която живее и работи в чужбина. На родна сцена тя направи запомнящ се образ със своя артистичен финес и със своите свръх гласови способности.

С певческа и артистична сплав бяха изградени сценичните образи на певци като Юлиан Константинов в ролята на Филип II и Димитър Станчев – Великият Инквизитор.

Участниците в този спектакъл показаха изключителна чувствителност към цялостното сценично покритие – гласово и артистично, в своите герои. Един достоен спектакъл за своите създатели се превърна в чудесно приключение в оперния свят.

Препечатано от в-к „Национална бизнес поща“, 28.10.2017